

Arrest

nr. 96 080 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 maart 2011 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard. Op 21 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 juli 2011 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij de arresten 65 104, 65 105 en 65 106 van 26 juli 2011. Verzoeksters dienden een nieuwe asielaanvraag in op 28 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeksters op 28 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeksters werden gehoord op 18 juli 2012.

1.3. Op 27 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande EL JARBI Joumani :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse afkomstig uit Saad Grawash, gelegen in Beirut. Op 23 februari 2011 meldde uw dochter Souheir (O.V. 6.777.811) u dat ze door aanhangers van “ Hamas” en “Hezbollah” benaderd werd om informatie door te spelen over haar werkzaamheden op de Palestijnse ambassade in Beirut. U drong er bij uw dochter op aan om haar superieuren hiervan op de hoogte te stellen. Nadat uw dochter zulks gedaan had werd ze opgebeld door de kennis die haar bij “Hezbollah” en “ Hamas” geïntroduceerd had. Deze gaf te kennen dat hij wist dat uw dochter haar superieuren ingelicht had. Vervolgens bedreigde hij haar leven en gaf te kennen dat hij goed op de hoogte was van het doen en laten van de overige familieleden. Omdat u weet dat dergelijke dreigementen effectief ten uitvoer gebracht worden in Libanon vluchtte u vervolgens samen met uw dochters naar Saida om er bij uw zus onder te duiken. Tijdens een bezoek van uw echtgenoot drie dagen later belde een buurvrouw u op en meldde dat in de groentezaak van uw echtgenoot brand gesticht was. Uw echtgenoot keerde vervolgens naar Beirut terug. Omdat uw familie vanwege jullie Palestijnse afkomst geen vertrouwen stelde in de Libanese autoriteiten werd van deze brandstichting geen aangifte gedaan. Op 5 maart 2011 vluchtte u samen met uw vier dochters naar Brussel en vroeg hier dezelfde dag asiel aan. Uw echtgenoot, uw zoon en uw vijfde dochter verlieten eveneens hun thuisadressen en leven ondergedoken in Libanon.

Op 22 april 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan en op 26 juli 2011 werd in de beroepsprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 65 104 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 28 oktober 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelde dat uw echtgenoot aangevallen en geslagen werd op 12 september 2011 omwille van de verdwijning van uw dochter, Souheir. Er was ook een poging tot ontvoering van uw echtgenoot. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgend document neer: een internetartikel in verband met de problemen van uw man.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA- registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart (zie documenten neergelegd in kader van eerste asielaanvraag). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw dochter Hassan Hassan Souheir. In hoofde van uw dochter werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die zij aflegde, een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw dochter.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw problemen zoals u ze aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds geldig zijn. De feiten die u inroept voor uw tweede asielrelaas liggen volledig in het verlengde van deze problemen (CGVS, p. 2-3). Uw vader zou immers

aangevallen zijn door de Hezbollah omwille van uw beroepsactiviteiten op de ambassade en uw vlucht naar België (CGVS, p. 7). Echter, reeds op 22 april 2011 kwam het CGVS tot de conclusie dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u beweerde problemen te Libanon. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor uw tweede asielaanvraag ent u zich nog steeds op dezelfde problemen, zodoende kan er ook aan uw vervolghverhaal geen geloof gehecht worden. Wat betreft uw plotse bewering op het einde van het gehoor dat u nog iets wil toevoegen 'dat u tijdens uw asielaanvraag niet hebt verteld', meer bepaald dat toen Kemal Methad, een verantwoordelijke op de ambassade in 2009 werd vermoord, er een rapport over u werd geschreven dat u info over de betrokkenheid van de Hezbollah hierin had doorgegeven en dit mede de oorzaak was waarom uw vader problemen had gekregen met de Hezbollah (CGVS, p. 7, 9-10), dient opgemerkt dat u dit specifieke gegeven nooit eerder hebt vermeld in kader van uw eerste asielprocedure ten overstaan van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS, noch hebt u hier enige allusie op gemaakt tijdens de beide gehoren afgenomen door het CGVS in kader van deze specifieke asielprocedure. Dit gegeven kan dan ook niet overtuigen, te meer u in kader van uw eerste asielaanvraag tijdens uw eerste gehoor op het CGVS wel degelijk de moord op deze Methad heeft vermeld, doch zonder hier aan toe te voegen dat u hieraan gelinkt werd (CGVS dd. 22/03/2011, p. 3).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een document van de Palestijnse autoriteit waarin gesproken wordt over de aanval op uw vader, een medisch attest over de toestand van uw vader en een rapport in verband met uw situatie op de ambassade. Ten eerste is het rapport dat u neerlegde, en dat uw eerste asielrelaas moet staven, een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan (vertaling CGVS, p. 3-4). Middels knip-en plakwerk kan zulk een document op eenvoudige wijze bekomen worden. Bovendien is het bevreemdend dat u dit document, op datum van 3 maart 2011, pas in kader van de tweede asielprocedure voorlegt aan de asielinstanties. U beweerde dat een vriendin die op de ambassade werkt u deze brief heeft bezorgd (CGVS, p. 3-4). Het is echter zeer opmerkelijk dat u nu plotseling van deze vriendin een kopie in handen heeft gekregen. Deze vaststelling brengt uw geloofwaardigheid nogmaals klappen toe. Bovendien worden bovenstaande observaties versterkt door het feit dat uw naam zelfs niet voorkomt in de kopie die u neerlegde (vertaling CGVS, p. 5-6). Er is dan ook geen enkele reden om geloof te hechten aan uw verklaringen op basis van dit document.

Ten tweede wordt, zoals reeds vermeld, al geen geloof gehecht aan de problemen die uw vader ondervonden heeft als gevolg van uw activiteiten op de ambassade en de problemen die hieruit ontstonden. Het document dat u neerlegde met betrekking tot uw vader zijn situatie, kan dan ook uw asielrelaas niet versterken (vertaling CGVS, p. 4-5). Wat betreft de door u voorgestelde nieuwe feiten dienen er nog twee aanvullende opmerkingen gemaakt te worden. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat de Hezbollah uw vader niet op een eerder tijdstip vervolgd hebben, terwijl de Hezbollah de facto macht heeft in Libanon. U hiermee geconfronteerd, stelde u gewoonweg dat uw vader bijna nooit buiten kwam (CGVS, 7). Meer uitleg heeft u niet over de 'exacte omstandigheden' (CGVS, p. 8). Uw moeder daarentegen stelde dat uw vader een groentekraam had na jullie vlucht en dat hij gekend was door de mensen in de wijk. Uit deze verklaringen blijkt dan ook geenszins dat uw vader onder de radar leefde (CGVS El Jarbi Joumana, dd. 18/07/2012, p. 4-5). Bij de vraag waarom uw vader dan niet eerder gevisieerd werd door Hezbollah, stelde zij dat Hezbollah niets kan doen in de wijk waar hij thans woont (CGVS El Jarbi Joumana, dd. 19/07/2012; p. 6). Jullie tegenstrijdige verklaringen daargelaten, is het niet geloofwaardig dat een machtige groepering als de Hezbollah niet de macht zou hebben om uw vader op een eerder moment in te rekenen. Jullie verklaringen zijn dan ook niet overtuigend. In de tweede plaats hebben documenten ter staving van een asielrelaas enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in jullie geval, en zoals reeds bevestigd in de eerste asielprocedure, niet zo blijkt te zijn.

Ten slotte is het medische rapport dat u neerlegde met betrekking tot uw vader opgesteld te uwen behoeve (vertaling CGVS, p. 8), waardoor dit document geen objectieve bewijskracht heeft.

U legde zelf een internetartikel neer waarin, volgens uw verklaringen, de problemen van uw man geschetst worden. Uit een vertaling van het artikel blijkt echter geenszins dat uw man op de een of andere wijze vermeld wordt (CGVS, p. 3-4). Bovendien verwijst het artikel slechts naar problemen van Fatah jongeren met de Hezbollah groepering. U dan ook gevraagd in welke zin uw man vermeld werd in het artikel, stelde u dat uw man geen rechtstreeks verband hield met het incident. Doch, hij zou de oorzaak zijn van het feit dat de Palestijnse jongeren op een gegeven moment op straat kwamen (CGVS, p. 3). Dat de problemen van uw man volledig onvermeld zijn in het artikel beschouwt u als een 'journalistiek' probleem. De journalist zou zijn ogen afgewend hebben van dit individuele geschil om de ruimere context van rivaliteit tussen Palestijnse jongeren en de Hezbollah te schetsen (CGVS, p. 3-4). Het internetartikel geeft, de inhoud in overweging nemend, helemaal niet weer dat uw

echtgenoot problemen heeft gehad met de Hezbollah. Dit document kan dan ook uw asielrelaas niet staven.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart (zie documenten neergelegd in kader van uw eerste asielaanvraag). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon, is het CGVS van oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u gezien bovenstaande observaties de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw dochter Amani, die zich op dezelfde motieven baseert, eveneens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Aangaande HASSAN HASSAN Souheir :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse afkomstig uit Saad Grawash, gelegen in Beirut. In 2008 ging u aan de slag als secretaresse op de Palestijnse ambassade in Beirut. Datzelfde jaar sloot u zich aan bij “Fatah”. Op nieuwjaarsavond 2011 ontmoette u een sjiitische jongeman geheten Ali Haidar. Gedurende de hierop volgende weken sprak u regelmatig met hem af. Eind februari 2011 meldde hij u dat hij u aan bepaalde kennissen wou voorstellen. Op 25 februari 2011 voerde hij u mee naar de sjiitische wijk Dahiye en stelde u er voor aan drie mannen. Eén van hen stelde zich voor als een aanhanger van “Hammas”, een ander gaf te kennen dat hij een aanhanger was van “Hezbollah”. Vervolgens ondervroeg dit gezelschap u over uw job op de Palestijnse ambassade en drong erop aan dat u hen informatie over de werkzaamheden op deze ambassade doorspeelde. Toen u na deze ontmoeting naar huis terugkeerde lichtte u uw moeder, El Jarbi Joumana (O.V. 6.777.810), over het gebeurde in. Deze insisterde dat u uw superieuren op de Palestijnse ambassade inlichtte. De volgende werkdag, op 28 februari 2011, stelde u uw superieuren op de hoogte en werd u een dag lang over het gebeurde ondervraagd. Diezelfde avond werd u na uw thuiskomst door Ali Haidar opgebeld. Hij drong aan op een ontmoeting maar u weigerde hierop in te gaan. Vervolgens gaf hij te kennen dat hij wist dat u uw superieuren ingelicht had en waarschuwde u dat uw leven in gevaar was. Daarenboven liet hij blijken dat hij goed vertrouwd was met het doen en laten van uw zussen en uw overige familieleden. Hierop volgend vluchtte u samen met uw moeder en uw zussen naar Saida om er bij uw tante onder te duiken.

Tijdens een bezoek van uw vader drie dagen later belde een buurvrouw uw moeder op en meldde dat in de groentezaak van uw vader brand gesticht was. Uw vader keerde vervolgens naar Beirut terug. Omdat uw familie vanwege jullie Palestijnse afkomst geen vertrouwen stelde in de Libanese autoriteiten

werd van deze brandstichting geen aangifte gedaan. Op 5 maart 2011 vluchtte u samen met uw moeder en uw zussen Amani (O.V. 6.777.812), Maysen en Najwa naar Brussel en vroeg hier dezelfde dag asiel aan. Uw vader, uw broer en uw zus verlieten eveneens hun thuisadres en leven ondergedoken in Libanon.

Op 5 maart 2011 betraden jullie het Belgische grondgebied en vroegen jullie asiel aan. Op 22 april 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan en op 26 juli 2011 werd in de beroepsprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 65 106 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 28 oktober 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseert zich op dezelfde feiten zoals door u aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag en stelde dat uw vader aangevallen en geslagen werd op 12 september 2011 omwille van uw verdwijning. Er was ook een poging tot ontvoering van uw vader. U voegt wel nog toe dat een en ander ook te maken had met het feit dat u er door Hezbollah van beschuldigd werd over hun betrokkenheid bij de moord op Kemal Methad in 2009 te hebben gerapporteerd. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een document van de Palestijnse autoriteit, een medisch attest en een rapport in verband met uw situatie op de ambassade.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart (zie documenten neergelegd in kader eerste asielaanvraag). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw problemen zoals u ze aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds geldig zijn. De feiten die u inroept voor uw tweede asielaanvraag liggen volledig in het verlengde van deze problemen (CGVS, p. 2-3). Uw vader zou immers aangevallen zijn door de Hezbollah omwille van uw beroepsactiviteiten op de ambassade en uw vlucht naar België (CGVS, p. 7). Echter, reeds op 22 april 2011 kwam het CGVS tot de conclusie dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u beweerde problemen te Libanon. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor uw tweede asielaanvraag ent u zich nog steeds op dezelfde problemen, zodoende kan er ook aan uw vervolghverhaal geen geloof gehecht worden. Wat betreft uw plotse bewering op het einde van het gehoor dat u nog iets wil toevoegen 'dat u tijdens uw asielaanvraag niet hebt verteld', meer bepaald dat toen Kemal Methad, een verantwoordelijke op de ambassade in 2009 werd vermoord, er een rapport over u werd geschreven dat u info over de betrokkenheid van de Hezbollah hierin had doorgegeven en dit mede de oorzaak was waarom uw vader problemen had gekregen met de Hezbollah (CGVS, p. 7, 9-10), dient opgemerkt dat u dit specifieke gegeven nooit eerder hebt vermeld in kader van uw eerste asielprocedure ten overstaan van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS, noch hebt u hier enige allusie op gemaakt tijdens de beide gehoren afgenomen door het CGVS in kader van deze specifieke asielprocedure. Dit gegeven kan dan ook niet overtuigen, te meer u in kader van uw eerste asielaanvraag tijdens uw eerste gehoor op het CGVS wel degelijk de moord op deze Methad heeft vermeld, doch zonder hier aan toe te voegen dat u hieraan gelinkt werd (CGVS dd. 22/03/2011, p. 3).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een document van de Palestijnse autoriteit waarin gesproken wordt over de aanval op uw vader, een medisch attest over de toestand van uw vader en een rapport in verband met uw situatie op de ambassade.

Ten eerste is het rapport dat u neerlegde, en dat uw eerste asielaanvraag moet staven, een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan (vertaling CGVS, p. 3-4). Middels knip-en plakwerk kan zulk een document op eenvoudige wijze bekomen worden. Bovendien is het bevreemdend dat u

dit document, op datum van 3 maart 2011, pas in kader van de tweede asielprocedure voorlegt aan de asielinstanties. U beweerde dat een vriendin die op de ambassade werkt u deze brief heeft bezorgd (CGVS, p. 3-4). Het is echter zeer opmerkelijk dat u nu plotseling van deze vriendin een kopie in handen heeft gekregen. Deze vaststelling brengt uw geloofwaardigheid nogmaals klappen toe. Bovendien worden bovenstaande observaties versterkt door het feit dat uw naam zelfs niet voorkomt in de kopie die u neerlegde (vertaling CGVS, p. 5-6). Er is dan ook geen enkele reden om geloof te hechten aan uw verklaringen op basis van dit document.

Ten tweede wordt, zoals reeds vermeld, al geen geloof gehecht aan de problemen die uw vader ondervonden heeft als gevolg van uw activiteiten op de ambassade en de problemen die hieruit ontstonden. Het document dat u neerlegde met betrekking tot uw vader zijn situatie, kan dan ook uw asielrelaas niet versterken (vertaling CGVS, p. 4-5). Wat betreft de door u voorgestelde nieuwe feiten dienen er nog twee aanvullende opmerkingen gemaakt te worden. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat de Hezbollah uw vader niet op een eerder tijdstip vervolgd hebben, terwijl de Hezbollah de facto macht heeft in Libanon. U hiermee geconfronteerd, stelde u gewoonweg dat uw vader bijna nooit buiten kwam (CGVS, 7). Meer uitleg heeft u niet over de 'exacte omstandigheden' (CGVS, p. 8). Uw moeder daarentegen stelde dat uw vader een groentekraam had na jullie vlucht en dat hij gekend was door de mensen in de wijk. Uit deze verklaringen blijkt dan ook geenszins dat uw vader onder de radar leefde (CGVS El Jarbi Joumana, dd. 18/07/2012, p. 4-5). Bij de vraag waarom uw vader dan niet eerder gevisieerd werd door Hezbollah, stelde zij dat Hezbollah niets kan doen in de wijk waar hij thans woont (CGVS El Jarbi Joumana, dd. 19/07/2012; p. 6). Jullie tegenstrijdige verklaringen daargelaten, is het niet geloofwaardig dat een machtige groepering als de Hezbollah niet de macht zou hebben om uw vader op een eerder moment in te rekenen. Jullie verklaringen zijn dan ook niet overtuigend. In de tweede plaats hebben documenten ter staving van een asielrelaas enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in jullie geval, en zoals reeds bevestigd in de eerste asielprocedure, niet zo blijkt te zijn.

Ten slotte is het medische rapport dat u neerlegde met betrekking tot uw vader opgesteld te uwen behoeve (vertaling CGVS, p. 8), waardoor dit document geen objectieve bewijskracht heeft.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart (zie documenten neergelegd in kader van uw eerste asielaanvraag). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon, is het CGVS van oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Tot slot dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw moeder en uw zus, die zich op dezelfde motieven baseren, tevens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Aangaande HASSAN HASSAN Amani :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse afkomstig uit Saad Grawash, gelegen in Beirut. Eind februari 2011 werd uw zus Souheir (O.V. 6.777.811) door aanhangers van “Hezbollah” en “Hamas” onder druk gezet om informatie door te spelen over haar werkzaamheden op de Palestijnse ambassade. Omdat uw zus dit aan haar superieuren doorgegeven had, werd haar leven en dat van haar familieleden bedreigd. Hierop volgend dook u samen met uw moeder, El Jarbi Joumana (O.V. 6.777.810), en uw overige zussen onder bij een tante in Saida. Tijdens een bezoek van uw vader drie dagen later belde een buurvrouw uw moeder op en meldde dat in de groentezaak van uw vader brand gesticht was. Uw vader keerde vervolgens naar Beirut terug. Omdat uw familie vanwege jullie Palestijnse afkomst geen vertrouwen stelde in de Libanese autoriteiten werd van deze brandstichting geen aangifte gedaan. Op 5 maart 2011 vluchtte u samen met uw moeder en uw zussen Souheir, Maysem en Najwa naar Brussel en vroeg hier dezelfde dag asiel aan. Uw vader, uw broer en uw andere zus verlieten eveneens hun thuisadressen en leven ondergedoken in Libanon.

Op 22 april 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan en op 26 juli 2011 werd in de beroepsprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 65 106 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 28 oktober 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelde dat uw vader aangevallen en geslagen werd op 12 september 2011 omwille van uw zus haar verdwijning. Er was ook een poging tot ontvoering van uw vader. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u zelf geen andere documenten neer en verwees u naar de stukken die gepresenteerd werden door uw moeder en uw zus.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA- registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart (zie documenten neergelegd in kader eerste asielaanvraag). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw zus Hassan Hassan Souheir. In hoofde van uw zus werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die zij aflegde, een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw zus. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw problemen zoals u ze aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds geldig zijn. De feiten die u inroept voor uw tweede asielrelaas liggen volledig in het verlengde van deze problemen (CGVS, p. 2-3). Uw vader zou immers aangevallen zijn door de Hezbollah omwille van uw beroepsactiviteiten op de ambassade en uw vlucht naar België (CGVS, p. 7). Echter, reeds op 22 april 2011 kwam het CGVS tot de conclusie dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u beweerde problemen te Libanon. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor uw tweede asielaanvraag ent u zich nog steeds op dezelfde problemen, zodoende kan er ook aan uw vervolgvverhaal geen geloof gehecht worden. Wat betreft uw plotse bewering op het einde van het gehoor dat u nog iets wil toevoegen ‘dat u tijdens uw asielaanvraag niet hebt verteld’, meer bepaald dat toen Kemal Methad, een verantwoordelijke op de ambassade in 2009 werd vermoord, er een rapport over u werd geschreven dat u info over

de betrokkenheid van de Hezbollah hierin had doorgegeven en dit mede de oorzaak was waarom uw vader problemen had gekregen met de Hezbollah (CGVS, p. 7, 9-10), dient opgemerkt dat u dit specifieke gegeven nooit eerder hebt vermeld in kader van uw eerste asielprocedure ten overstaan van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS, noch hebt u hier enige allusie op gemaakt tijdens de beide gehoren afgenomen door het CGVS in kader van deze specifieke asielprocedure. Dit gegeven kan dan ook niet overtuigen, te meer u in kader van uw eerste asielaanvraag tijdens uw eerste gehoor op het CGVS wel degelijk de moord op deze Methad heeft vermeld, doch zonder hier aan toe te voegen dat u hieraan gelinkt werd (CGVS dd. 22/03/2011, p. 3).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een document van de Palestijnse autoriteit waarin gesproken wordt over de aanval op uw vader, een medisch attest over de toestand van uw vader en een rapport in verband met uw situatie op de ambassade.

Ten eerste is het rapport dat u neerlegde, en dat uw eerste asielrelaas moet staven, een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan (vertaling CGVS, p. 3-4). Middels knip-en plakwerk kan zulk een document op eenvoudige wijze bekomen worden. Bovendien is het bevreemdend dat u dit document, op datum van 3 maart 2011, pas in kader van de tweede asielprocedure voorlegt aan de asielinstanties. U beweerde dat een vriendin die op de ambassade werkt u deze brief heeft bezorgd (CGVS, p. 3-4). Het is echter zeer opmerkelijk dat u nu plotseling van deze vriendin een kopie in handen heeft gekregen. Deze vaststelling brengt uw geloofwaardigheid nogmaals klappen toe. Bovendien worden bovenstaande observaties versterkt door het feit dat uw naam zelfs niet voorkomt in de kopie die u neerlegde (vertaling CGVS, p. 5-6). Er is dan ook geen enkele reden om geloof te hechten aan uw verklaringen op basis van dit document.

Ten tweede wordt, zoals reeds vermeld, al geen geloof gehecht aan de problemen die uw vader ondervonden heeft als gevolg van uw activiteiten op de ambassade en de problemen die hieruit ontstonden. Het document dat u neerlegde met betrekking tot uw vader zijn situatie, kan dan ook uw asielrelaas niet versterken (vertaling CGVS, p. 4-5). Wat betreft de door u voorgestelde nieuwe feiten dienen er nog twee aanvullende opmerkingen gemaakt te worden. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat de Hezbollah uw vader niet op een eerder tijdstip vervolgd hebben, terwijl de Hezbollah de facto macht heeft in Libanon. U hiermee geconfronteerd, stelde u gewoonweg dat uw vader bijna nooit buiten kwam (CGVS, 7). Meer uitleg heeft u niet over de 'exacte omstandigheden' (CGVS, p. 8). Uw moeder daarentegen stelde dat uw vader een groentekraam had na jullie vlucht en dat hij gekend was door de mensen in de wijk. Uit deze verklaringen blijkt dan ook geenszins dat uw vader onder de radar leefde (CGVS El Jarbi Joumana, dd. 18/07/2012, p. 4-5). Bij de vraag waarom uw vader dan niet eerder gevisieerd werd door Hezbollah, stelde zij dat Hezbollah niets kan doen in de wijk waar hij thans woont (CGVS El Jarbi Joumana, dd. 19/07/2012; p. 6). Jullie tegenstrijdige verklaringen daargelaten, is het niet geloofwaardig dat een machtige groepering als de Hezbollah niet de macht zou hebben om uw vader op een eerder moment in te rekenen. Jullie verklaringen zijn dan ook niet overtuigend. In de tweede plaats hebben documenten ter staving van een asielrelaas enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in jullie geval, en zoals reeds bevestigd in de eerste asielprocedure, niet zo blijkt te zijn.

Ten slotte is het medische rapport dat u neerlegde met betrekking tot uw vader opgesteld te uwen behoeve (vertaling CGVS, p. 8), waardoor dit document geen objectieve bewijskracht heeft.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart (zie documenten neergelegd in kader van uw eerste asielaanvraag). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon, is het CGVS van

oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven gezien het geheel van bovenstaande observaties de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw moeder, die zich op dezelfde motieven baseert, een beslissing tot uitsluiting van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, passen verzoeksters de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie, waarbij zij een poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voeren verzoeksters onder verwijzing naar algemene informatie over Libanon aan dat de bestreden beslissing tekort schiet gezien niet werd nagegaan of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet bij terugkeer naar Libanon. Verzoeksters wijzen erop dat Palestijnen immers blootgesteld worden aan meerdere mensenrechtenschendingen en de veiligheidssituatie in Libanon door de gekende problemen in Syrië uiterst onstabiel is. Verzoeksters voeren tevens de schending aan van artikel 3 EVRM wegens het gebrek aan basisdiensten en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting (artikel 10 EVRM), met mishandelingen tot gevolg.

2.3.1. De asielaanvraag van verzoeksters is gebaseerd op de vrees voor vervolging in hoofde van tweede verzoekster. Blijkens de bestreden beslissing werd tweede verzoeksters tweede asielaanvraag geweigerd omdat (i) rekening houdend met artikel 1 D van het Verdrag van Genève onderzocht moet worden of zij haar land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging en of zij kan terugkeren naar Libanon en zich effectief onder de bescherming kan plaatsen of bijstand kan krijgen van de UNRWA, (ii) zij verklaarde dat haar problemen zoals ze deze aanhaalde tijdens haar eerste asielaanvraag nog steeds geldig waren, aangezien haar vader aangevallen zou zijn door Hezbollah omwille van haar beroepsactiviteiten op de ambassade, (iii) het CGVS echter op 22 april 2011 tot de conclusie kwam dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door haar beweerde problemen in Libanon, (iv) wat haar plotse bewering op het einde van het gehoor betreft, meer bepaald dat toen K.M., een verantwoordelijke op de ambassade in 2009 werd vermoord er een rapport over haar werd geschreven dat zij info over de betrokkenheid van Hezbollah hierin had doorgegeven en dit mede de oorzaak was waarom haar vader problemen had met Hezbollah, opgemerkt dient te worden dat zij dit specifieke gegeven nooit eerder heeft vermeld in het kader van haar eerste asielaanvraag, zodat dit gegeven niet kan overtuigen te meer zij in het kader van haar eerste asielaanvraag de moord op K.M. heeft vermeld zonder eraan toe te voegen dat zij hieraan gelinkt werd, (v) het neergelegde rapport een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en het bevreemdend is dat dit document van 3 maart 2011 pas in het kader van de tweede asielaanvraag wordt ingediend, (vi) het zeer opmerkelijk is dat zij nu plotseling van een vriendin een kopie in handen heeft gekregen van een brief, (vii) het document dat zij neerlegde betreffende haar vader haar relaas niet kan versterken, (viii) uit de verklaringen van haar moeder geenszins blijkt dat haar vader onder de radar leefde, (ix) het medisch rapport met betrekking tot haar vader opgesteld werd ten hare behoeve, en (x) er geen redenen zijn om

aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.3.2. In hoofde van eerste en derde verzoekster werd een volgsbeslissing genomen. Eerste verzoekster legt nog een internetartikel neer waarin volgens haar de problemen van haar echtgenoot worden geschetst. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat uit een vertaling geenszins blijkt dat haar echtgenoot op de één of de andere wijze wordt vermeld.

2.3.3. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeksters beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens uit het feit dat verzoeksters kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeksters zich nog altijd baseren op dezelfde problemen aangehaald naar aanleiding van de eerste asielaanvraag en dat zij ter ondersteuning van hun relaas volgende "nieuwe" elementen aanhalen: (i) tweede verzoekster stelde in haar tweede asielaanvraag dat zij nog iets wil toevoegen, meer bepaald dat toen K. M., een verantwoordelijke op de ambassade in 2009 werd vermoord, er een rapport over haar werd geschreven dat zij info over de betrokkenheid van de Hezbollah hierin had doorgegeven en dit mede de oorzaak was waarom haar vader problemen had gekregen met de Hezbollah (gehoor CGVS, p. 7, 9-10), (ii) een fotokopie van een veiligheidsrapport uitgegeven door het onderzoeksbureau van 'al kifa al Musala' (CGVS gehoorverslag, p. 4 voor vertaling), (iii) een fotokopie van een brief "op mijn naam" doorgestuurd door een vriendin "die allerlei brieven die naar de ambassadeur (worden) gestuurd (ontvangt)" (CGVS gehoorverslag, p. 3-4 vertaling 5-6), (iv) een medisch rapport over de toestand van de echtgenoot/vader (vertaling p. 8 gehoorverslag CGVS), en (v) een internetartikel over de problemen van de echtgenoot/vader neergelegd door eerste verzoekster.

Verzoeksters bevestigen ter terechtzitting dat dit de nieuwe elementen zijn van hun tweede asielaanvraag.

2.5.1. In 's Raads arrest nr. 65 106 van 26 juli 2011 in hoofde van tweede verzoekster werd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag het volgende gesteld met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas: *"In casu wordt immers in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst vast dat verzoekster weigert toestemming te verlenen om bij de consul van de Palestijnse ambassade in Beirut te informeren over het feit of zij hem daadwerkelijk, zoals zij verklaarde, heeft ingelicht over haar voorgehouden problemen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook volkomen terecht dat verzoeksters weigering om haar medewerking te verlenen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van haar asielrelaas te voeren en zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door haar naar voren gebrachte asielrelaas ondermijnt. Voorts legde verzoekster met betrekking tot kernaspecten van haar vluchtrelaas verklaringen af die niet stroken met de verklaringen afgelegd door haar moeder en haar zus. Bovendien blijkt zij niet in staat te zijn om haar bewering dat de winkel van haar vader op 4 maart 2011 in brand is gestoken met enig begin van bewijs te staven. Ook over de mogelijkheid om een dergelijk bewijs voor te*

leggen, legt verzoekster inconsistente verklaringen af. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Zij beperkt zich immers tot het louter herhalen van haar vluchtmotief – met name haar vrees voor Hezbollah, door wie zij als een verrader en een spion zou worden aanzien – en het poneren van de stelling dat zij op geen enkele bescherming kan rekenen, noch van de Libanese noch van de Palestijnse autoriteiten, een blote bewering die zij met geen enkel concreet en objectief element weet te staven. Dergelijk verweer is niet dienend om de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing inhoudende de beoordeling van verzoeksters vluchtmotieven, te ontcrachten zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS 7 februari 2005, nr. 140.264; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311; RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). De Raad stelt vast dat verzoekster ook ter terechtzitting geen klaarheid schept over de wijze waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten, in het bijzonder de reisdocumenten. Zo stelt verzoekster dat zij op 28 februari 2011 bedreigd werd door A. en daarna naar Saida vluchtte (gehoor II, p. 2 e.v.). 5 dagen later landt verzoekster samen met haar zussen en moeder in Brussel zonder in het bezit te zijn van het Palestijnse paspoort waarmee ze Beiroet zou hebben verlaten terwijl na controle van het vliegtuig valse Tunesische paspoorten worden gevonden op naam en met de foto van verzoekster en de andere familieleden. Verzoekster en ook de andere familieleden beweren niets af te weten van een vals Tunesisch paspoort en ter terechtzitting kunnen zij ook geen toelichting geven of zij in het bezit waren van een (Schengen)visum om naar Europa te reizen, dit terwijl zij toch naar eigen zeggen Beirout verlaten hebben langs de grenscontrole op de luchthaven en stellen dat hun Palestijns paspoort werd afgestempeld. Dat een smokkelaar voor paspoorten zorgde, is geen afdoende verklaring voor haar gebrek aan kennis over een eventueel visum en de bewering dat zij niets afweet van een Tunesisch paspoort, te meer verzoekster een opgeleide jonge vrouw is.”

2.5.2. Wat het internetartikel betreft herhalen verzoeksters dat het doordat “de man van eerste verzoekster problemen had met de Hezbollah dat er Palestijnse jongeren op straat kwamen en er een incident ontstond”. Daarmee weerleggen noch ontcrachten zij de correcte vaststelling in de bestreden beslissing, namelijk dat in het internetartikel geen sprake is van de echtgenoot/vader van verzoeksters en dat eerste verzoekster, daarop gewezen tijdens het gehoor, stelt dat de journalist de ogen afgewend zou hebben van dit individuele geschil om de ruimere context van de rivaliteit tussen Palestijnse jongeren en de Hezbollah te schetsen. In de bestreden beslissing wordt derhalve correct gesteld dat het internetartikel helemaal niet weergeeft dat de echtgenoot/vader problemen heeft met de Hezbollah. De Raad stelt derhalve vast dat het internetartikel de weergave is van een probleem dat zich gesteld heeft tussen Hezbollah en Palestijnse jongeren.

2.5.3. In de mate verzoeksters stellen dat tweede verzoekster de feiten aangebracht tijdens het gehoor niet vermeldde tijdens haar eerste asielaanvraag, namelijk dat K.M., een verantwoordelijke van de ambassade in 2009 werd vermoord en er een rapport over haar werd geschreven dat zij informatie over de problemen met de Hezbollah had gekregen, en zij juist een tweede asielaanvraag indienen om deze nieuwe feiten te kunnen melden, kunnen zij de Raad niet overtuigen vermits in de eerste asielaanvraag K.M. zelfs niet ter sprake kwam nu het volgende werd gesteld met betrekking tot de redenen van hun vlucht: “Op nieuwjaarsavond 2011 ontmoette u een sjiitische jongeman geheten A.(...) H.(...). Gedurende de hierop volgende weken sprak u regelmatig met hem af. Eind februari 2011 meldde hij u dat hij u aan bepaalde kennissen wou voorstellen. Op 25 februari 2011 voerde hij u mee naar de sjiitische wijk Dahiye en stelde u er voor aan drie mannen. Eén van hen stelde zich voor als een aanhanger van “Hammas”, een ander gaf te kennen dat hij een aanhanger was van “Hezbollah”. Vervolgens ondervroeg dit gezelschap u over uw job op de Palestijnse ambassade en drong erop aan dat u hen informatie over de werkzaamheden op deze ambassade doorspeelde. Toen u na deze ontmoeting naar huis terugkeerde, lichtte u uw moeder, E.(...) J.(...) J.(...) (O.V. 6.777.810), over het gebeurde in. Deze insisterde dat u uw superieuren op de Palestijnse ambassade inlichtte. De volgende werkdag, op 28 februari 2011, stelde u uw superieuren op de hoogte en werd een daglang over het gebeurde ondervraagd. Diezelfde avond werd u na uw thuiskomst door A.(...) H.(...) opgebeld. Hij drong aan op een ontmoeting maar u weigerde hierop in te gaan. Vervolgens gaf hij te kennen dat hij wist dat u uw superieuren ingelicht had en waarschuwde u dat uw leven in gevaar was. Daarenboven liet hij blijken dat hij goed vertrouwd was met het doen en laten van uw zussen en uw overige familieleden. Hierop volgend vluchtte u samen met uw moeder en uw zussen naar Saida om er bij uw tante onder te duiken. (...)”

Tijdens de eerste asielaanvraag werd er op geen enkel moment een link gelegd met de moord op K.M., maar lieten zij verstaan dat tweede verzoekster informatie diende door te spelen aan Hezbollah/Hamas en zij de ambassade daarover inlichtte waarna A.H. haar opbelde en te kennen gaf dat hij op de hoogte was dat zij haar superieuren had ingelicht. Indien het doorgeven van informatie of het rekruteren door Hezbollah/Hamas betrekking had op de moord op K.M. kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeksters dit wel degelijk zouden hebben vermeld, wat in casu niet het geval is. De Raad is dan ook van oordeel dat tweede verzoekster haar relaas deels wijzigt om alsnog te overtuigen.

In de fotokopie van de brief die verzoeksters thans voorleggen, met name de brief verstuurd door tweede verzoeksters vriendin, is er geen sprake van K.M. maar van het rekruteren van een personeelslid door Hezbollah en Hamas zonder dat daarbij de naam van verzoekster wordt vermeld (vertaling gehoorverslag CGVS p. 5-6). Derhalve wordt het relaas en de wijziging in haar relaas door dit stuk niet ondersteund. De Raad wijst erop dat in het arrest met betrekking tot de eerste asielaanvraag het eerste relaas, met name dat tweede verzoekster een rekrutering weigerde door Hezbollah/Hamas, dit meldde aan haar superieuren en daarom door Hezbollah werd bedreigd, niet als geloofwaardig werd aangenomen, gelet op haar gebrek aan medewerking enerzijds en omdat haar verklaringen tegenstrijdig waren met de verklaringen van haar gezinsleden, eerste en derde verzoekster, anderzijds. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Wat de fotokopie van een veiligheidsrapport uitgegeven door het onderzoeksbureau van 'al kifa al Musala' (CGVS gehoorverslag, p. 4 voor vertaling) betreft, dient vooreerst vastgesteld te worden dat het een fotokopie betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde wordt toegekend temeer het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is. Daarenboven komt de inhoud van het rapport niet overeen met het door eerste verzoekster neergelegde internetartikel waaruit immers blijkt dat de problemen in het kamp die avond het gevolg waren van een verzoeningspoging tussen het veiligheidshoofd/vertegenwoordiger van Hezbollah en Palestijnse jongeren van Fatah binnen de wijk. Derhalve wordt aan de fotokopie van het veiligheidsrapport uitgegeven door het onderzoeksbureau van 'al kifa al Musala' (CGVS gehoorverslag, p. 4 voor vertaling) geen enkel bewijswaarde toegekend ter ondersteuning van de voor tweede verzoekster gewijzigde versie van haar relaas.

Aangezien verzoeksters hun vrees voor vervolging vanwege Hezbollah/Hamas niet aannemelijk maken kan ook geen geloof worden gehecht aan het relaas waar wordt gesteld dat hun echtgenoot/vader om de door tweede verzoekster vermelde redenen nog altijd door Hezbollah wordt gevisieerd en aangevallen. De Raad herhaalt dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Derhalve kan ook het neergelegde medisch attest niet in aanmerking worden genomen als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten in hoofde van verzoeksters.

2.6. De Raad besluit dat verzoeksters middels de thans neergelegde stukken en de versie met betrekking tot M.K. hun vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Wat de subsidiaire bescherming betreft betogen verzoeksters dat artikel 48/2 § 2, b) van de vreemdelingenwet niet werd onderzocht. Zij wijzen erop dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat er nog steeds veel problemen zijn tussen het leger en de Palestijnen in de kampen en de veiligheidssituatie in Libanon uiterst onstabiel is.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat

ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeksters in hun land van gewoonlijk verblijf nooit enig probleem kenden met de Libanese autoriteiten, tweede en derde verzoekster genoten voortgezet onderwijs (boekhouding en universiteit), zij waren tewerkgesteld (Palestijnse ambassade te Beiroet en lesgeven), zij zijn in het bezit van de nodige documenten en beschikken over een eigen woning en winkel (gehoor I, 2, 3, 5 en 8). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoeksters in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in de verklaringen van verzoekster en het administratief dossier geen andere redenen waarom zij aanspraak zou kunnen maken op de bescherming voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeksters nog stellen dat er een schending is van de bewegingsvrijheid en een gebrek aan basisdiensten kunnen zij om hoger vermelde redenen niet overtuigen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst/gewoonlijk verblijf, in casu Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met de stelling dat de veiligheidssituatie in Libanon uiterst onstabiel is en de verwijzing naar algemene informatie tonen verzoeksters niet aan dat er in Libanon actueel een situatie van willekeurig geweld heerst.

In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS